

BESLUTEN SOM STÄLLER FRÅGOR OCH KAN SANNINGEN OM M/S ESTONIA FINNAS I HEMLIGA SVENSKA ARKIV?

Rysslands hänsynslösa beslut att starta invasionskrig mot Ukraina och Socialdemokraternas obegripligt snabba vändning när det gäller svensk anslutning till Nato ställer hanteringen av M/S Estonias förlisning i september 1994 i ny belysning. **Kan Ryssland ha sänkt Estonia och kan Socialdemokraterna ha använt sina färdigheter i demokratisk kontroll för att dölja sanningen om förlisningen?**

Estonia hade bevisligen använts för att smuggla militärt materiel, något som Ryssland upprepade gånger varnat Sverige och England för att fortsätta med. Därmed kunde Estonia uppfattas som ett militärt mål som ryska säkerhetstjänsten kanske inte skulle tveka att använda för att statuera ett exempel? Kan Ryssland ha varit inblandad i en hänsynslös markeringen som förvandlades till en totalkatastrof? Eftersom svenska militären, i så fall, indirekt var orsaken till den utlösande hämndattacken behövde den Socialdemokratiska regeringen avstyra ett avslöjande som skulle slå tillbaka på den demokratiska makten. Etiska rådet blev det verktyg som användes för att omöjliggöra en noggrann inspektion av vraket. Rådet kontrollerades externt av Sjöfartsverkets egenmäktiga handläggare, Johan Franson, och internt genom Sten Andersson, f.d. partisekreterare (S) och utrikesminister, samt Anders Lindström, ordförande Sjöfolksförbundet. Precis som kring beslutet av S att säga ja till Nato finns ingen dokumentation om hur Etiska Rådet kom fram till slutsatsen att inte bärga Estonia. Ett beslut som blev helt avgörande för att kunna nyttja den demokratiska kontrollen.

Kan alla konstiga turer kring hanteringen av förlisningen få en förklaring genom kopplingen mellan militär sekretess och demokratisk kontroll, där avsaknaden av dokumentation är central?

Fortfarande, snart två år efter upptäckten av de nya hålen i TV-dokumentären "Fyndet som ändrar allt", kvarstår frågan, vad orsakade M/S Estonia förlisning? Statens Haverikommission förhalar beslutet om man skall starta en ny utredning eller inte. Under tiden anstränger man sig att förklara de nya hålen med att de uppstod när Estonia träffade havsbotten, påståenden som är helt obevisade. Skulle det ändå, mot förmodan, visa sig att så är fallet, måste alla frågetecken kring det obeskrivligt snabba sjunkförloppet fortfarande besvaras på ett trovärdigt sätt, vilket hittills inte skett.

Allsköns konspirationsteorier beträffande Estoniakatastrofen har framförts under åren. Teorier och spekulationer som till stor del beror på faktorer som: haverikommissionen JAICs uppgifter om ett i stort sett oskadat skrov, den absurda gravfridslagen, bisarra planer på en historiskt unik betongövertäckning och det hårdnackade motståndet mot alla krav på ny eller kompletterad haveriutredning. Detta ställs nu mot vad som upptäckts vid de senaste undersökningarna av vraket, 9 hål eller flera och en 40 x 6 meter stor skada på skrovet. Plus andra uppgifter som ökar antalet frågetecken, exempelvis vad som gjort att ombordkörningsrampen fallit av och nu står lutad mot fartygssidan och lägligt döljer de enda skador som JAIC omnämnt.

Mycket talar för att sanningen om bakgrunden till Estonias förlisning ligger dold i landets mest hemliga arkiv, oåtkomligt för oberoende granskare och den svenska allmänheten. Det är i så fall inte första gången det sker i ett känsligt ärende. 1953 försvann ett svenskt signalspaningsplan, av typen DC-3, över Östersjön. Ingen förklaring lämnades av myndigheter eller regering. Först 2003 kunde DC-3:an bärgas och orsaken till försvinnandet förklaras för anhöriga och allmänhet, att planet varit ute på spionuppdrag och hade skjutits ned av ett sovjetiskt jaktplan. Anledningen till att DC-3:an hittades var att man lyckades få tillgång till detaljerad information i SÄPO:s arkiv, information som myndigheter och regeringar under alla år (S-regeringar under 44 av de 50 åren) haft full vetskap om.

Nu kräver vi regeringens svar på varför M/S Estonia förliste för snart 28 år sedan, vi kräver därför att allt som finns i svenska säkerhetsarkiv hos SÄPO, MUST och KSI, med bäring på Estoniärförlisningen, omedelbart offentliggörs. Det kan inte finnas någon anledning att hävda fara för rikets säkerhet när det gäller ett civilt fartyg i fredstid och därtill den största sjökatastrofen i Europa i modern tid.

Stiftelsen Estoniaoffren och Anhöriga - SEA

Org. nr 882601-7074 - Postgiro 25 11-4 - Internet: www.seainfo.se - E-post: info@seainfo.se